

[Skrumsager Skau]

Derfor er Venstre enig i at opgive reguleringen på 2½ pct. samt de sidste rester af dyrtidsreguleringen for pensionisterne; for de studerende er det jo blevet klaret. Det sidste burde have været løst allerede i sin tid, da dyrtidsreguleringen faldt bort for alle andre, men bedre sent end aldrig.

Som helhed er Venstre tilfreds med forslaget, der i høj grad vil være med til at stabilisere vor fælles økonomi, og hvem vil ikke gerne være med til det? Jeg spørger. Gallupundersøgelser viser tydeligt, at der er et stort og endog bredt flertal uden for Tinget, der gerne vil, men dette flertal ser altså ikke ud til at findes her i salen – i hvert fald ikke endnu. Men det har vi jo været udsat for før – det kender vi. Tidligere har det så vist sig, at det flertal, vi har set uden for salen, også har gjort sig gældende her. Jeg tænker på dengang, regeringen gennemførte en fast valutakurspolitik. Jamen hvem ville ikke stå bag den i dag? Da vi gennemførte den, afviste Socialdemokratiet den ret kraftigt.

Hvad med dyrtidsportionerne, som vi har opgivet? I dag er der et bredt flertal i den danske befolkning, som går ind for, at de ikke længere eksisterer – det har vi bred accept for, ligesom vi kan se af forskellige papirer fra forskellige politiske partier undtagen SF, at man gerne vil stoppe den offentlige vækst. Det er også det, forslaget går ud på.

Oven i det har vi så ROS, redegørelsen om den offentlige sektor. Vi har finansredegørelsen ikke alene fra 1987, men også fra 1988 og 1989, vi har socialministerens midtpunktsartikel i Jyllands-Posten for et stykke tid siden, vi har gårsdagens rapport fra vismændene, og derfor er det faktisk ganske umuligt på den baggrund at forstå, hvorfor vort forslag ikke kan samle flertal her i Tinget.

Virker de synspunkter og konklusioner, der er i rapporterne, ikke på visse politiske partier? Er det som at hælde vand på en gås? Jeg forstår det ikke. Eller har det noget at gøre med, at der på nuværende tidspunkt er nogle hellige køer, man ikke vil slagte? Jeg ved det ikke. Det er umuligt at forstå, at S vil lægge endnu større byrder på LO-lønmodtagere og andre erhvervsaktive og de næste generationer, på vore børn. Det er jo især dem, der kommer til at bære byrden, og det to gange: først ved løntilbageholdenhed for at øge konkurrenceevnen og derved skabe arbejdspladser, aktivitet i vort samfund,

og nu én gang til via en større byrde med de nye forhøjelser af skatterne, for i hvert fald skal det jo betales på et eller andet tidspunkt. Regningen vil jo ligge til os; den skal de erhvervsaktive også bære.

Det er svært at forstå Socialdemokratiet i det spil, når vi har læst deres seneste plan, »Gang i 90'erne«, for hvor er hensigterne henne? Er hensigterne i »Gang i 90'erne« for Socialdemokratiet allerede gledet i baggrunden på grund af andre politiske hensyn, politisk jalousi, politisk uansvarlighed? Jeg ved det ikke, men i planen står der i hvert fald noget om selvpensionering, men det, Socialdemokratiet nu står for, går jo direkte i den modsatte retning.

Det er også ganske klart, at såfremt lovforslaget ikke bliver vedtaget, bliver det endnu sværere for den kvarte til halve million lavtlønnede at forstå, at deres aflønning pr. time efter skat, som det fremgår af den tidligere grønne rapport fra ministerierne, kun bliver netto et par kroner. Det er meget svært for dem at forstå, og jeg forstår grunden til, at de klager.

Derfor vil jeg især appellere til de erhvervsaktive i vort samfund, men i allerhøjeste grad også til de lavtlønnede, som har holdt sig tilbage, om at reagere, at agere over for de politiske partier, selvfølgelig også sammen med andre skatteydere, for at vi her i Tinget kan få et flertal for de forslag, regeringen har fremsat.

Jeg vil også spørge finansministeren, hvor meget vort betalingsbalanceunderskud vil blive forøget med i 1990, hvis disse forslag ikke bliver vedtaget, og hvor meget vi kan frygte det kommer til at belaste skatteyderne, altså hvad skattestryksforhøjelsen bliver i 1990.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, var den gribende tale fra hr. Skrumsager Skau om solidaritet. Det er jo rigtigt, at parterne på overenskomstområdet i år har fået lavet en overenskomst, som for visse grupper vedkommende betyder et real-lønsfald. Om det kan man sige, hvis man vil have god vilje over for det, at de lavtlønnede på arbejdsmarkedet har vist en så enestående solidaritet, at det næsten ligner selvpineri. Hvis deres virksomhed ikke kan bruge dem i den kommende tid og de skal på arbejdsløshedsunderstøttelse, skal de nu, ikke nok med, at de har lidt den tort, at de skulle have reallønstilbagegang,